

Det opfatter vi i Enhedslisten som et forsøg på også at vise en evne til demokratisk medansvar for uddannelserne, og det har været en af grundene til, at vi har fremsat det her forslag.

Jeg skal kommentere de reaktioner, der er kommet på det:

Den ene type reaktion – spændende fra ministeren til en række ordførere – har været, at vi jo har et deltagerdemokrati, og at regeringen er på vej til at udvikle dette.

I det omfang det er rigtigt, kan jeg jo kun hilse det velkomment. Jeg må dog sige, at hvis man ser på de initiativer, som regeringen hidtil har taget, så har de været utrolig beskedne. Og selv om man pålægger sig selv at være meget positiv, er det jo utrolig svært med de hårfine ændringer, der har fundet sted. Men der har været nogle udspil.

Men så nævner man, at der vil komme flere udspil, og dertil er jo kun at sige: Jamen dem venter vi spændt på i Enhedslisten, og dem vil vi selvfølgelig hilse meget velkomne, især hvis de er lidt mere synlige end dem, vi har set hidtil.

Men den centrale del af debatten er det, som med ministerens ord blev summeret således op: Vi ønsker gerne mere deltagerdemokrati, men hvis det drejer sig om en magtforskydning, siger vi nej tak.

Dertil er jo at sige, at hvis man ønsker, at elever og studerende skal have en reel medindflydelse, så er det Enhedslistens opfattelse, at det indebærer, at der er en del af ledelsesmagten, der må have mindre indflydelse.

Et andet aspekt, der har været nævnt, er arbejdsmiljøet, og jeg har forstået det sådan, at der egentlig er meget velvilje til at gøre noget ved det, idet flere ordførere har været inde på det.

SF og Enhedslisten har jo været enige på det her punkt, men jeg forstod også den socialdemokratiske ordfører, hr. Jeppe Kofod, sådan, at der bør ske noget på området, og vi andre må jo så spændt vente på det udkast, der kommer, men advare meget stærkt imod, at man spiser elever og studerende af med en omgang snak. Det, der er behov for, er tilbundsående rettigheder.

Og i den forbindelse er det jo interessant, at vi her har et område, der ikke koster noget. Ofte taler man jo om, at lovforslag er udgiftsfordyrende, og derfor kan de ikke gennemføres, men her har vi et område, hvor man i hvert fald umiddelbart kan gennemføre noget.

Hvis vi holder fast i det tema, der hedder magtspørgsmålet, tror jeg heller ikke, vi kommer uden om, at selv om mange ordførere, f.eks. fru Karen Rønde, sagde: Jamen lad os dog starte med arbejdspladsdemokratiet, så ønskede man samtidig at holde meget stærkt fast i, at den nuværende struktur med bestyrelser bliver fastholdt.

Dertil er jo at sige, at ifølge Enhedslistens opfattelse kan bestyrelser da være udmærkede til at skabe kontakt til et lokalsamfund – ingen tvivl om det – for der kan sidde en murermeister, og der kan sidde nogle forældrerepræsentanter. Fint nok, selvfølgelig er det godt at have kontakt med lokalsamfundet – fru Karen Rønde nikker også – men når det drejer sig om at stimulere lysten til demokrati, er det utrolig vigtigt at sikre, at man har nogle konkrete rettigheder. Også dér var Venstres ordfører enig, men jeg forstod det sådan, at der alligevel på et eller andet tidspunkt skal tegnes en stærk demarkationslinje, fordi man har opfattelsen af, at der skal være en stærk professionel ledelse.

Nuvel, hvis man i det mindste i det danske Folketing her til efteråret kan blive enig om at styrke elever og studerendes rettigheder på meget konkrete felter og meget mere udvidet, end vi hidtil har set, så skal vi sandelig være med til at hilse en sådan debat velkommen, også når den giver sig konkrete udslag.

Kristeligt Folkepartis ordfører var inde på et tema, som flere har været inde på, og det gælder også den radikale ordfører, fru Elisabeth Arnold: Jamen der er da ikke behov for så stærk detailstyring. Ja, det var nærmest, som om man tegnede et billede af Enhedslisten som nogle, der virkelig ville centralisme.

Hertil er kun at sige, at når vi taler om basisrettigheder, så er det ikke, fordi vi har ønsket en detailstyring, så er det, fordi vi har ønsket, at der skal være fælles normer i det her samfund, bl.a. med hensyn til arbejdsmiljøet, og at de skal overholdes.

Jeg ved godt, at der er eksisterende regler for øjeblikket, men problemet er, at de ikke bliver overholdt, og det har vi stærk dokumentation for.

Det sidste tema, som jeg skal omtale, er spørgsmålet om et direkte demokrati over for et repræsentativt demokrati:

Kristeligt Folkepartis ordfører sagde – nærmest med bæven i stemmen – at stormøder er noget skidt, og at vi nødig skal tilbage til de tilstande.